

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

EFTA-DOMSTOLEN

DOMSTOLENS DOM

af 10. maj 2016

i de forenede sager E-15/15 og E-16/15,

Franz-Josef Hagedorn mod Vienna-Life Lebensversicherung AG og Rainer Armbruster mod Swiss Life (Liechtenstein) AG*(Direktiv 2002/83/EF — artikel 36 — overdragelse af livsforsikringsaftaler — formaliteten — begrebet »forsikringsaftale« — ændring af forsikringsbetingelserne)*

(2017/C 66/08)

I de forenede sager E-15/15 og E-16/15, Franz-Josef Hagedorn mod Vienna-Life Lebensversicherung AG og Rainer Armbruster mod Swiss Life (Liechtenstein) AG, hvori Fürstlicher Oberster Gerichtshof har anmodet Domstolen om i henhold til artikel 34 i aftalen mellem EFTA-staterne om oprettelse af en tilsynsmyndighed og en domstol at fortolke Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/83/EF af 5. november 2002 om livsforsikring, har Domstolen, sammensat af præsidenten Carl Baudenbacher, og dommerne Per Christiansen og Páll Hreinsson (refererende dommer), afsagt dom den 10. maj 2016.

Domskonklusionen lyder således:

1. Artikel 36, stk. 1, i direktiv 2002/83/EF finder ikke anvendelse på retshandler, hvorved en forsikringspolice, der er tilknyttet investeringsfonde, via en købsaftale overdrages fra en person til en anden, når den forsikrede risiko, dvs. den forsikrede person ifølge policen, forbliver den samme. En overdragelse af en livsforsikring, der er tilknyttet investeringsfonde, ved en retshandel udgør ikke en ændring af forsikringsbetingelserne, medmindre vilkårene i policen ligeledes ændres, og ligevægten mellem parternes rettigheder og forpligtelser i henhold til forsikringsaftalen derved forskydes. Det tilkommer den forelæggende ret at bedømme sagens faktiske omstændigheder og afgøre, om de relevante overførsler medførte en ændring af betingelserne i de livsforsikringsaftaler tilknyttet investeringsfonde, som sagsøgerne erhvervede.
2. Hvis der er indtrådt en »ændring af forsikringsbetingelserne« i direktivets forstand, skal den forelæggende ret tage stilling til, om de oplysninger, der er anført i bilag III, punkt B, litra b), nr. 2, blev givet til den erhvervende forsikringstager på en klar, præcis og fuldstændig måde, skriftligt og på et officielt sprog i den EØS-stat, hvor forpligtelsen består.
3. Det er uden betydning for forsikringsselskabets oplysningspligt, om den tidligere forsikringstager var en virksomhed, og den nye forsikringstager er en forbruger, medmindre denne forskel har ført til en ændring af vilkårene i forsikringsaftalen.
4. De oplysninger, der er anført i bilag III, punkt A, til direktivet, vedrører udelukkende »oplysninger om forsikringsselskabet« og »oplysninger om forsikringsforpligtelsen«. Spørgsmålet om, hvorvidt den oprindelige forsikringstager videregav oplysninger om sig selv, således at hans egen risiko- eller investorprofil kan bedømmes, er derfor uden relevans for forsikringsselskabets oplysningspligt efter direktivet.
5. Direktiver skal gennemføres i EØS-staternes retsorden med uomtvistelig bindende virkning og med tilstrækkeligt specifikke, præcise og klare bestemmelser til, at de er i overensstemmelse med retssikkerhedsprincippet. De nationale retter er endvidere forpligtet til at fortolke den nationale lovgivning i overensstemmelse med EØS-retten. Domstolen har i henhold til artikel 34 i tilsyns- og domstolsaftalen kompetence til at afgive rådgivende udtalelser om fortolkningen af EØS-aftalen efter anmodning fra nationale domstole. Efter at Domstolen har afsagt sin dom, påhviler det den forelæggende ret at fortolke den nationale lovgivning i lyset af de faktorer, som Domstolen har udpeget. I tilfælde, hvor en overensstemmende fortolkning af national ret ikke er tilstrækkelig til at opnå det resultat, der forfølges med den relevante EØS-regel, kan sagen indbringes for Domstolen efter den procedure, der er fastsat i artikel 31 i tilsyns- og domstolsaftalen.